

РЕШЕНИЕ

№ 344

гр. Плевен, 20.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, I ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на четиринадесети септември през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: СТЕФАН АС. ДАНЧЕВ

Членове: ТАТЯНА Г. БЕТОВА
СВЕТЛА Й. ДИМИТРОВА-
КОВАЧЕВА

при участието на секретаря ЖЕНИ Н. СТОЙЧЕВА
като разглежда докладваното от СТЕФАН АС. ДАНЧЕВ Въззивно гражданско
дело № 20234400500465 по описа за 2023 година

С решение № 752 / 24.05.2023г., постановено по гр.д.№ 2487/ 2022г.
Плевенски районен съд ОТХВЪРЛЯ предявения иск с правно основание чл.
439 ал. 2 от ГПК, за признаване на установено, че И. Ю. М., ЕГН *****,
от гр. П., ж.к. В. ***, не дължи на КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНС БГ
ЕАД, ЕИК ***, сумата от общо 19 124.71лв. - присъдени задължения в
Заповед за изпълнение по реда на чл.417 ГПК № 178 от 19.01.2010г. по ч.г.д.
255/2010г. по описа на РС-Плевен, и издадения въз основа на нея
изпълнителен лист от 26.01.2010г., за които суми е било образувано
изпълнително дело № 65/2010г. по описа на ЧСИ Т.К., рег.№***, район на
действие Окръжен съд-Плевен, поради изтекла погасителна давност на
задължението, като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОСЪЖДА, на осн. чл. 78 ал. 3 от ГПК, И. Ю. М., ЕГН *****, от гр.
П., ж.к. В. ***, ДА ЗАПЛАТИ на КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНС БГ
ЕАД, ЕИК ***, разноси в производството в размер на 100.00лв. – юрк.
възнаграждение.

Препис от това решение е бил връчен на И. Ю. М., ЕГН *****, чрез
пълномощника му адв. Г. В. В. ,на 06.06.2023г. с оглед на което срокът за
неговото обжалване изтича на 20.06.2023г.

Още на 05.06.2023г. е била депозирана по електронен път въззивна жалба
от И. Ю. М., ЕГН *****, чрез пълномощника му адв. Г. В. В. срещу
решението на ПлРС.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал.1 от ГПК , има необходимото съдържание по чл. 260 от ГПК . Бил е представен и препис от въззивната жалба за връчване на противната страна и такъв е бил връчен в отговор на което е постъпил и писмен отговор от КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНС БГ ЕАД според който въззивната жалба е допустима ,но изцяло неоснователна.

Въззивникът е бил освободен от внасяне на д.т. с определение на ПлРС № 1928 от 14.05.2023г. с оглед на което не дължи такса и за въззивното обжалване.

С въззивната жалба , а така също и с писмения отговор не са представени нови доказателства ,нито се иска събирането на нови доказателства пред въззивната инстанция. С въззивната жалба е представена само обилна съдебна практика ,която въззивникът счита ,че подкрепя тезата му.

Плевенски окръжен съд ,като разгледа въззивната жалба при условията на чл. 268 от ГПК и извърши проверка на обжалваното решение на ПлРС в кръга на правомощията си по чл. 269 от ГПК ,намира ,че ПлРС е постановил едно валидно и допустимо ,но по съществото на правния спор неправилно решение , поради което същото следва да бъде отменено и вместо това да се постанови друго решение с което предявеният иск да бъде уважен.

Всъщност ,Плевенски районен съд въз основа на събраните пред него писмени доказателства ,в т.ч. и главно - копие от изпълнително дело № 65/ 2010г. на ЧСИ Т.К. , е възприел правилно фактическата обстановка ,свързана с издаването по ч. гр.д.№ 255/ 2010г. на ПлРС на заповед за незабавно изпълнение по чл.417 от ГПК срещу солидарните длъжници И. Ю. М. и Н.М. М.а ,както и с последвалото образуване на изп.дело № 65/ 2010г. при ЧСИ Т.К. и е проследил в тяхната последователност предприетите изпълнителни действия срещу всеки от двамата солидарни длъжници , поотделно,като тези действия са следните :

- По самото изпълнително производство по изп.д. 65/2010г. е налице редовна молба от 27.01.2010г. за образуване, доколкото в нея са поискани редовни способи на изпълнение – възлагане на ЧСИ по отношение на двамата длъжника на всички действия по чл. 18 от ЗЧСИ; възбрана и запор върху сметки на солидарния длъжник Н. М.а,
- на 29.03.2010г. е предприето налагане на запор върху трудовото възнаграждение на И. М. при работодателя Г.Д. – 2 СМТЛ,както и запор върху сметки на Н. М.а в Юробанк АД;възбрани,изпратени до СВ Плевен и СВ Левски;
- на 25.10.2010г. – запор върху трудовото възнаграждение на И. М. при работодателя Г.Д. – 2 СМТЛ;
- на 13.03.2012г. е подадена молба от вискателя за възбрана и опис на недвижими имоти на Н. М.а;
- на 20.03.2012г. е имало молба от вискателя за присъединяване на други задължения, но само срещу Н. М.а;
- на 24.09.2012г. – молба за конституиране на нов вискател на мястото на

първоначалния, а именно – ответникът "КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТС БГ" ЕАД;

- на 30.04.2014г. – молба за опис, оценка и публична продажба на възбранени имоти на Н. М.а.

-молби за опис, оценка и публична продажба на възбранени имоти на Н. М.а съответно на 08.07.2015г. и на 23.12.2015г.;

- на 05.06.2017г. – наложен заповест на банкови сметки на И. М. , конкретно на 09.06.2017г. в Райфайзенбанк и на 30.06.2017г. – в Банка Пиреос;

- на 06.06.2017г. – наложени заповести върху сметките на Н. М.а в Юробанк, ЦКБ и Райфайзенбанк.

- На 21.06.2022г. изпълнителното дело е прекратено с постановление на ЧСИ на осн. чл. 433 ал.1 т.8 ГПК, като перемирано на 11.10.2021г.,като според ЧСИ последното изпълнително действие по делото е било предприето на 11.10.2019г. /не се сочи в постановлението кое е то , но вероятно се има предвид молбата за конституиране като взыскател на „Аванс финанс „ ООД в качеството му на цесионер по договор за цесия ,сключен с първоначалния взыскател „ РАЙФАЙЗЕНБАНК БЪЛГАРИЯ „ ЕАД.

От горната последователност на действията по изпълнителното производство ,обаче , Плевенски районен съд е направил неправилни правни изводи ,като на първо място е приел ,че „Всички тези действия/имат се предвид , в т.ч. и изпълнителните действия, предприети срещу съдлъжника Н. М.а на 30.04.2014г. – молба за опис, оценка и публична продажба на възбранени имоти на Н. М.а и молби за опис, оценка и публична продажба на възбранени имоти на Н. М.а съответно на 08.07.2015г. и на 23.12.2015г. / , не са позволили делото да бъде перемирано до 26.06.2015г.“ и оттам пък е приел , „ че при това положение, изпълнителното дело е било висящо към този момент и съгласно разрешението по ТР по тълк.д. 3/2020 на ОСГТК,погасителна давност не е текла, доколкото е имало висящ изпълнителен процес относно вземане по изпълнително дело, образувано до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013г.,ОСГТК, ВКС.

Приел също така ,че „В случая изпълнителните действия спрямо всеки един от двамата солидарни длъжника не са позволявали перемирането на делото по чл. 433 ал. 1 т. 8 ГПК, доколкото не се касае до пълно бездействие на взыскателя за срок от две години и такова прекратяване не може да настъпи при предприемане на действия срещу който и да е от тях /в случая срещу Н. М.а/, т.к. то рефлектира върху правната сфера на другия солидарен длъжник. Приел това с аргумента ,че между солидарните длъжници е налице единство на престацията към кредитора и той може да иска изпълнение на цялото задължение от когото и да е от тях, съгл. чл. 122 ал. 1 от ЗЗД .

След това като обсъдил извършените след 26.06.2015г. по изпълнителното дело действия - подавани от взыскателя молби за опис, оценка и публична продажба на възбранени имоти на Н. М.а - на 08.07.2015г. и на 23.12.2015г.; на 05.06.2017г. – наложен заповест на банкови сметки на И. М. – на 09.06.2017г. в

Райфайзенбанк,и на 30.06.2017г. – в Банка Пиреос; на 06.06.2017г. – наложени запори върху сметките на Н. М.а в Юробанк, ЦКБ и Райфайзенбанк, приел ,че от тези последни валидни изпълнителни действия по перемираното изпълнително дело , до подаването на исковата молба ,което е станало на 05.05.2022г.не е изтекла петгодишната погасителна давност.

Плевенски окръжен съд **не приема** тезата на РС-Плевен ,че перемирането на изпълнителното делото по чл. 433 ал. 1 т. 8 ГПК не може да настъпи само спрямо единия солидарен длъжник при положение ,че само спрямо него вискателят в продължение на две години не е предприел изпълнителни действия , но пък такива изпълнителни действия в рамките на този двугодишен срок са били предприети срещу другия солидарен длъжник , доколкото не се касаело до пълно бездействие на вискателя за срок от две години и доколкото предприемането на действия срещу който и да е от тях солидарните длъжници /в случая срещу Н. М.а/ рефлектирало и върху правната сфера на другия солидарен длъжник,с оглед неделимия характер на солидарното задължение.

Перемпцията на осн. чл. 433,ал.1 т. 8 от ГПК е уредена като институт на процесуалното право / конкретно на изпълнителния процес / , за разлика напр. от погасителната давност ,която е институт на материалното право , а процесуалноправното положение на всяка страна по едно дело / в.т.ч. и по изпълнително дело / е напълно автономно и независимо от процесуалноправното положение на друга страна по делото и това е така, независимо от материалноправното положение на страните по делото .

Докато при материалноправните норми ,акцента е върху единството и неделимостта на солидарното задължение за което отговарят изцяло всички солидарни длъжници , то при процесуалноправните норми за перемпцията , акцента е поставен върху автономността на процесуалното положение на всеки от тези солидарни длъжници , откъдето пък произтича нуждата от проява на процесуална активност от вискателя срещу всеки от длъжниците с които той разполага в рамките на конкретното изпълнително производство. Поради това и няма пречка по отношение на един от солидарните длъжници изпълнителното производство да бъде прекратено, поради изтичане на двугодишен срок без насочени конкретно спрямо него действия , а да продължи спрямо други солидарни длъжници,срещу които този двугодишен срок не е изтекъл.

Заедно с това, следва да се има предвид ,че след прекратяване на изпълнително дело поради перемпция спрямо един от солидарните длъжници , няма да има пречка да се образува ново изпълнително дело срещу този конкретен длъжник, стига разбира се, да не е изтекла спрямо него и погасителната давност.

Все в т.вр. следва да се има предвид нормата на чл. 125 ал.1 от ЗЗД според която „прекъсването и спирането на давността срещу един солидарен длъжник ,не произвежда действие спрямо останалите съдлъжници ..“. След като нормата, уреждаща материалноправния институт на погасителната давност спрямо солидарните длъжници акцентира върху тяхната

автономност и независимост от другите солидарни длъжници , то на още по-голямо основание тази тяхна автономност и независимост следва да бъде призната и относно тяхното процесуално положение на длъжници в едно изпълнително дело,което положение може да се развие различно при всеки един от тези солидарни длъжници.

С оглед на това и като се вземе предвид ,че от наложеният на 25.10.2010г. – запор върху трудовото възнаграждение на И. М. при работодателя Г.Д. – 2 СМТЛ в продължение на две години след това вискателят не е предприел никакви други изпълнителни действия спрямо този свой длъжник, то следва ,че на осн. чл. 433,ал.1 т. 8 от ГПК е настъпило на 25.10.2012г. прекратяване поради перемпция на изпълнителното дело № 65/ 2010г. по отношение на този длъжник.

Тъй като това прекратяване е настъпило преди Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013г.,ОСГТК, ВКС ,то спрямо него това решение не намира приложение , а следва да се прилагат постановките на ППВС № 3 / 18.11.1980 г. Поради това ,при настъпилата перемпция, новата погасителна давност за вземането срещу И. М. няма да започне да тече от последното валидно извършено изпълнително действие както сочи т.10 от ТР – в случая това би било от 25.10.2010г. , а ще започне да тече от прекратяването по перемпция на изпълнителното производство спрямо този длъжник ,т.е. от 25.10.2012г. /поради постановката на ППВС ,че при висящо изпълнително производство давност не тече / , с оглед на което тази погасителна давност изтича на 25.10.2017г.

След перемпцията, настъпила на 25.10.2012г. и до изтичането на петгодишния давностен срок –на 25.10.2017г., срещу длъжника И. М. ,не е било образувано от вискателя ново изпълнително дело по което да са били предприети валидни изпълнителни действия посредством чието извършване да е прекъсната тази погасителна давност /вече при действието на постановките на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013г.,ОСГТК, ВКС/ .

Не прекъсва давността и подадената на 24.09.2012г. молба за конституиране на нов вискател на мястото на първоначалния, а именно – ответникът "КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТС БГ" ЕАД ,тъй като в случая не се касае за присъединяване на нов кредитор по смисъла на чл. 456,ал.1 от ГПК , а до заместване на първоначалния вискател с друг вискател в резултат на цедиране на вземанията срещу длъжника.

Що се отнася до предприетите от вискателя спрямо И. М. изпълнителни действия в рамките на изп.дело № 65/ 2010г. ,след настъпилата по силата на закона перемпция на 25.10.2012г. , то тези действия не са валидни и не могат да бъдат зачетени от съда като прекъсващи погасителната давност –касае се за наложените запови на банкови сметки на И. М. на 09.06.2017г. в Райфайзенбанк и на 30.06.2017г. – в Банка Пиреос.

Поради тези съображения , Плевенски окръжен съд намира ,че обжалваното решение следва да бъде отменено и вместо това предявеният иск да бъде изцяло уважен.

С оглед на това следва противната страна по делото да бъде осъдена да заплати на ищеца ,той и въззивник в производството пред ПлОС ,направените от него деловодни разноски за двете инстанции. Съгласно списъка на разноските по чл. 80 от ГПК и писмените доказателства за тяхното извършване ,тези разноски са в размер на 2400лв. за първата инстанция и също 2400лв. за въззивната инстанция /касае се за адвокатски възнаграждения /.

Въззиваемата страна е направила възражение на осн. чл. 78,ал. 5 от ГПК за прекомерност на разноските в частта им за адвокатско възнаграждение и иска същото да бъде намалено .

Плевенски окръжен съд ,като съобрази нормата на чл. 7,ал.2 т.3 от Наредбата за № 1 от 9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения според която минималният размер на адвокатското възнаграждение с оглед цената на предявения иск/ 19 124,71 лв./ се равнява на 2121,22лв. ,намира , че действително е налице превишение на този минимален размер с около 280 лв., но като взе предвид фактическата и правна сложност на конкретния казус ,намира ,че това превишение е незначително и е оправдано от гл.т. на положените от процесуалния представител на ищеца усилия за решаване на спора,поради което не следва да бъде редуциран неговия размер.

Поради изложеното , Плевенски окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ ИЗЦЯЛО обжалваното решение № 752/24.05.2023г., постановено по гр.д.№ 2487/ 2022г. на Плевенски районен съд,като вместо това **ПОСТАНОВЯВА :**

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО , че И. Ю. М., ЕГН *****, от гр. П., ж.к. В. *** не дължи на **КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНС БГ ЕАД, ЕИК *****, сумата от общо 19 124.71лв. представляваща задължения по Заповед за незабавно изпълнение,издадена по реда на чл.417 ГПК и с № 178 от 19.01.2010г. по ч.г.д. 255/2010г. по описа на РС-Плевен, и по издадения въз основа на нея изпълнителен лист от 26.01.2010г., за които суми е било образувано изпълнително дело № 65/2010г. по описа на ЧСИ Т.К., рег.№***, район на действие Окръжен съд-Плевен, поради погасяване по давност на задължението.

ОСЪЖДА „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНС БГ „ЕАД, ЕИК ***“, гр.С. ,р-н Л. , бул.“ П.В. „ *** „Б.Ц. Л. *** ,да заплати на И. Ю. М., ЕГН *****, от гр. П., ж.к. В. *** направените от него деловодни разноски за двете инстанции общо в размер на 4800лв.

Решението може да се обжалва пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните по делото.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____